

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 824

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 18 octombrie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 435 din 22 iunie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. b)—d) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	2–4
Decizia nr. 520 din 6 iulie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și ale art. 304 alin. (1) și alin. (2) din Codul penal	5–7
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
654. — Decizie privind numirea doamnei Sevil Shhaideh în funcția de consilier de stat în cadrul aparatului de lucru al Guvernului	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 435**

din 22 iunie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. b)—d) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Adrian Dragomirescu în Dosarul nr. 6.020/63/2013 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.158 D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosarul cauzei, autorul excepției a depus o cerere de judecată în lipsă, iar statul român, prin Agenția Națională de Administrare Fiscală, a depus concluzii scrise, prin care solicită respingerea excepției, ca neîntemeiată.

4. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.238D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. b)—d) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Dorin Eugen Ioan Cupețiu în Dosarul nr. 3.370/97/2013 al Tribunalului Hunedoara — Secția penală.

5. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

6. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosarul cauzei, partea Florin Viorel Oprea a depus o cerere de judecată în lipsă, partea Dorin Șionei a transmis că nu dorește să fie prezentă, Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus concluzii scrise, prin care solicită respingerea excepției, ca neîntemeiată, iar Societatea Comercială „Adi Cons Build” — S.R.L. din Hunedoara a trimis o înștiințare prin care arată că a fost radiată din Registrul Comerțului.

7. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 1.238 D/2016 la Dosarul nr. 1.158 D/2016. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.238 D/2016 la Dosarul nr. 1.158 D/2016, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se arată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat, în repetate rânduri, cu privire la previzibilitatea sintagmelor „*acte contabile*” și „*alte documente legale*”. Este indicată, în acest sens, Decizia nr. 673 din 17 noiembrie 2016. Cu privire la sintagma „*mijloace de stocare a datelor*” cuprinsă în art. 9 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 241/2005 și criticată în

Dosarul nr. 1.238 D/2016, se susține că aceasta nu are legătură cu prezenta cauză, întrucât în sarcina autorului excepției a fost reținută fapta de distrugere sau alterare a unor documente contabile.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin încheierile din 9 și 16 iunie 2016, pronunțate în dosarele nr. 6.020/63/2013 și nr. 3.370/97/2013, **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și Tribunalul Hunedoara — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. b) și, respectiv, art. 9 alin. (1) lit. b)—d) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**, excepție ridicată de Adrian Dragomirescu și Dorin Eugen Ioan Cupețiu în cauze având ca obiect soluționarea unor cauze penale referitoare la stabilirea vinovăției autorilor excepției sub aspectul săvârșirii, printre altele, a unor infracțiuni de evaziune fiscală, prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. b)—d) din Legea nr. 241/2005.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederile art. 23 alin. (12) din Constituție obligă Parlamentul la reglementarea numai prin lege, conform dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. h) din Legea fundamentală, a infracțiunilor, cu respectarea exigențelor normei constituționale de la art. 1 alin. (5) care prevede standardul calității legii. În acest context, se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale, respectiv la Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, Decizia nr. 79 din 27 ianuarie 2011, Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, Decizia nr. 494 din 10 mai 2012, Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, Decizia nr. 196 din 4 aprilie 2013 și Decizia nr. 553 din 16 iulie 2015. Este invocată, de asemenea, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv hotărârile din 25 noiembrie 1996, 4 mai 2000, 9 noiembrie 2006, 25 ianuarie 2007, 24 mai 2007, 20 ianuarie 2009 și 10 aprilie 2012 pronunțate în cauzele *Wingrove împotriva Regatului Unit*, paragraful 40, *Rotaru împotriva României*, paragraful 52, *Leempoel & S. A. ED. Cine Revue împotriva Belgiei*, paragraful 59, *Sissanis împotriva României*, paragraful 66, *Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 36, *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 78, 79 și 91, și *Sud Fondi Srl și alții împotriva Italiei*, paragrafele 107 și 108, prin care instanța europeană a statuat cu privire la cerințele de claritate, precizie și previzibilitate ale legii, în general, și ale legii penale, în special. Prin raportare la considerentele anterior menționate, se susține că sintagmele „*acte contabile*”, „*alte documente legale*” și „*alte mijloace de stocare a datelor*”, din cuprinsul textelor criticate, nu sunt definite în legislația în vigoare, motiv pentru care prevederile art. 9 alin. (1) lit. b)—d) din Legea nr. 241/2005 nu îndeplinesc cerințele de claritate, precizie și previzibilitate ale legii, cu încălcarea prevederilor constituționale și convenționale invocate. Se arată că, pentru acest motiv, elementul material al laturii obiective a infracțiunii de evaziune fiscală nu poate fi determinat cu exactitate, destinatarii legii penale neputând să își adapteze conduita conform cerințelor normei de incriminare criticate. Se mai susține că sintagma „*alte documente legale*” a

permis o interpretare exagerată, prin includerea în sfera sa a unor documente legale care nu sunt prevăzute la art. 143 din Codul fiscal, cum sunt scrisorile de trăsură, ca documente de transport, și nu de livrare. Se susține că prevederile Codului fiscal arată exact care sunt documentele ce trebuie întocmite pentru evidențierea și plata T.V.A., respectiv registrele jurnal de vânzări și de cumpărări, decontul de T.V.A., declarația 394 pentru evidențierea obligațiilor de plată, dar că în niciun caz nu sunt prevăzute în această categorie scrisorile de trăsură, avizele de expediere și facturile, chiar dacă acestea din urmă stau la baza întocmirii registrelor de vânzări și cumpărări, a decontului și a declarației 394. Se arată, de asemenea, că textul criticat încalcă principiul legalității incriminării, prin faptul că acesta se impune a fi coroborat cu prevederi legale din cuprinsul unor acte normative infralegale. Se menționează că, într-adevăr, dispozițiile Codului fiscal fac trimitere la ordine ale ministrului economiei, iar prin art. 10 din Ordinul ministrului economiei și finanțelor nr. 2.421/2007 se precizează documentele necesare scutirii de plata T.V.A. în cazul livrărilor intracomunitare, dar că acest ordin nu are caracter de lege. În fine, se susține că un alt motiv pentru care textele criticate contravin prevederilor constituționale și convenționale invocate este acela că, din coroborarea dispozițiilor legale și infralegale din domeniul fiscal, nu se poate deduce cu exactitate care sunt persoanele ce pot fi subiecți activi ai infracțiunilor de evaziune fiscală reglementate prin textele criticate.

11. Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că Legea nr. 241/2005 este o lege organică, fiind adoptată de Parlament conform dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. h), art. 75 și art. 76 din Constituție, aspect ce este în conformitate cu Decizia Curții Constituționale nr. 1.439 din 5 noiembrie 2009. Se susține că textul criticat oferă suficiente elemente pentru ca persoana căreia îi sunt adresate să poată înțelege care sunt faptele incriminate de legiuitor, motiv pentru care acestea nu contravin prevederilor art. 1 alin. (5) și art. 23 alin. (12) din Constituție și nici dispozițiilor art. 7 din Convenție.

12. Tribunalul Hunedoara — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că textele criticate nu încalcă principiul egalității în drepturi, întrucât presupun impunerea unor măsuri diferite în cazul unor persoane care se află în situații diferite, aspect apreciat nu doar de către instanța de judecată, ci și conform unor criterii legale. Se face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că dispozițiile art. 2 din Legea nr. 241/2005 definesc noțiunea de „documente legale”, iar prevederile art. 2 din Legea contabilității nr. 82/1991 prevăd obligația efectuării unor operațiuni contabile pe care le enumeră în mod expres. Se susține că, din interpretarea normelor anterior menționate, rezultă că sensul sintagmelor criticate este acela de documente întocmite conform Legii nr. 82/1991. Se susține, totodată, că este evident că enumerarea din cuprinsul normei de incriminare a operațiunilor contabile avute în vedere este una exemplificativă, întrucât actele contabile fac parte din categoria generică a documentelor legale. Se face trimitere, totodată, la Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 4 din 21 ianuarie 2008 privind examinarea recursului în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la încadrarea juridică a faptei de efectuare a unor înregistrări inexacte sau de a omite înregistrările în contabilitate, respectiv la raportul dintre infracțiunea de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. b)

și c) din Legea nr. 241/2005 și aceea de fals intelectual prevăzută la art. 43 din Legea nr. 82/1991. Se face trimitere la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 871 din 10 decembrie 2015.

15. Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că își menține punctele de vedere care au fost reținute de Curtea Constituțională prin deciziile nr. 199 din 7 aprilie 2016 și nr. 259 din 5 mai 2016.

16. Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse la dosarele cauzelor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. b)—d) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, cu următorul conținut: „(1) *Constituie infracțiuni de evaziune fiscală și se pedepsesc cu închisoare de la 2 ani la 8 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte săvârșite în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale: (...)*

b) omisiunea, în tot sau în parte, a evidențierii, în actele contabile ori în alte documente legale, a operațiunilor comerciale efectuate sau a veniturilor realizate;

c) evidențierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale ori evidențierea altor operațiuni fictive;

d) alterarea, distrugerea sau ascunderea de acte contabile, memorii ale aparatelor de taxat ori de marcat electronice fiscale sau de alte mijloace de stocare a datelor;”.

19. Se susține că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 23 alin. (12) cu privire la legalitatea incriminării și prevederilor art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la legalitatea incriminării.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 241/2005 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, fiind pronunțate, în acest sens, Decizia nr. 259 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 629 din 17 august 2016 și Decizia nr. 189 din 10 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 2 iunie 2011, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

21. Prin Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015, Curtea Constituțională a statuat, cu valoare de principiu, că dispozițiile art. 23 alin. (12) din Constituție impun garanția reglementării prin lege a incriminării faptelor și stabilirea sancțiunii corespunzătoare și, în mod implicit, obligația în sarcina legiuitorului de a adopta legi cu respectarea cerințelor de calitate a acestora, care se circumscriu principiului legalității prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție. Având în vedere jurisprudența proprie și pe cea a Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la condițiile pe care o lege trebuie să le îndeplinească pentru a fi conformă Constituției și Convenției, Curtea a reținut că o lege îndeplinește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenție, numai dacă norma este enunțată cu suficientă

precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita. Totodată, Curtea, având în vedere principiul generalității legilor, a reținut că poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze, însă, previzibilitatea legii.

22. În acest context, prin Decizia nr. 189 din 10 februarie 2011 și Decizia nr. 259 din 5 mai 2016, referitor la dispozițiile de lege criticate, în ceea ce privește sintagma „*în actele contabile ori în alte documente legale*”, Curtea a reținut că formulările speciale ce se regăsesc în materia contabilității și fiscalității impun contribuabililor obligații punctuale în ceea ce privește înregistrarea operațiunilor comerciale și a veniturilor obținute. Curtea a reținut că, de principiu, contribuabilul este obligat să își înregistreze toate aceste operațiuni în evidențele sale contabile, iar unele dintre acestea și în alte documente legale. De exemplu, vânzările, ca de altfel și cumpărările, se înregistrează atât în contabilitatea societății în ordine cronologică, potrivit prevederilor Legii contabilității nr. 82/1991, cât și în decontul de T.V.A., document special pentru stabilirea, calcularea și virarea sumelor datorate de contribuabil bugetului de stat și invers. Totodată, s-a constatat că aceste operațiuni se înregistrează și în jurnalul de vânzări, și în jurnalul de cumpărări. Astfel, omisiunea evidențierii operațiunilor comerciale poate consta fie în neîntocmirea documentelor justificative pentru venitul realizat, fie în neînscriserea documentelor justificative întocmite în celelalte documente contabile sau în alte documente legale, fie în înregistrarea unor venituri mai mici decât cele realizate în realitate. S-a reținut, totodată, că necalcularea, neînregistrarea și neraportarea acestor operațiuni determină, în final, pagube la bugetul de stat prin neînregistrarea veniturilor încasate și neplata obligațiilor fiscale aferente acestora.

23. Totodată, prin Decizia nr. 259 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 629 din 17 august 2016, Curtea a reținut că sintagma „*în actele contabile ori în alte documente legale*” din cuprinsul dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 sunt clar definite de lege, întrunind condițiile de claritate, precizie, previzibilitate și accesibilitate circumscrise principiului legalității prevăzut de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, indivizii putându-și da seama din conținutul dispozițiilor legale incidente care sunt actele sau omisiunile care angajează răspunderea penală a acestora.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența mai sus analizată, atât soluția, cât și considerentele deciziilor anterior referite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Adrian Dragomirescu în Dosarul nr. 6.020/63/2013 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și de Dorin Eugen Ioan Cupețiu în Dosarul nr. 3.370/97/2013 al Tribunalului Hunedoara — Secția penală și constată că dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. b)—d) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și Tribunalului Hunedoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 iunie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

25. Cu privire la sintagma „*alte mijloace de stocare a datelor*” din cuprinsul dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 241/2005, din interpretarea literară a normei criticate, Curtea reține, pe de o parte, că aceasta se referă la mijloace de stocare a datelor contabile, iar, pe de altă parte, că ea exprimă faptul că enumerarea prevăzută prin textul criticat nu este una exhaustivă. Astfel, prevederile art. 9 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 241/2005 sancționează penal faptele de alterare, distrugere sau ascundere de acte contabile, memorii ale aparatelor de taxat ori de marcat electronice fiscale sau de alte mijloace de stocare a datelor. Prin urmare, obiectul material al infracțiunii de evaziune fiscală, în forma reglementată prin textul criticat, poate consta în acte contabile, în memorii ale aparatelor de taxat ori de marcat electronice fiscale sau în alte mijloace de stocare a datelor. Cum sintagma „*alte mijloace de stocare a datelor*” nu beneficiază de o definiție legală, în sensul legii penale, Curtea constată că legiuitorul a înțeles să atribuie expresiei anterior menționate sensul uzual al termenilor, în sfera înțelesului său intrând orice mijloc pe care pot fi stocate date de natură financiar-contabilă, în formă fizică sau electronică.

26. Având în vedere aceste considerente, Curtea reține că sensul expresiei „*alte mijloace de stocare a datelor*” poate fi determinat cu ușurință de către destinatarii legii penale, prin simpla interpretare gramaticală a prevederii legale analizate. Astfel, atât organele judiciare, chemate să aplice legea penală, cât și persoanele cu o pregătire profesională de bază, care își desfășoară activitatea în domeniul financiar-contabil, apelând, eventual, la interpretarea dată de către un profesionist, pot stabili dacă faptele pe care le săvârșesc pot fi plasate în sfera de incriminare a normei prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 241/2005, putându-și adapta actele și, respectiv, conduita la exigențele textului criticat.

27. În ceea ce privește critica referitoare la subiectul activ al infracțiunii de evaziune fiscală, acesta poate fi orice persoană, aspect ce rezultă din modalitatea de reglementare a acestei infracțiuni și din interpretarea sa în ansamblul dispozițiilor legale referitoare la activitățile din domeniul fiscal.

28. Pentru aceste motive și având în vedere cele statuate prin Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, Curtea reține că prevederile art. 9 alin. (1) lit. b)—d) din Legea nr. 241/2005 respectă standardul de calitate a legii, prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție, și, prin urmare, principiul legalității incriminării, reglementat la art. 23 alin. (12) din Constituție și la art. 7 din Convenție [a se vedea, cu privire la aplicarea art. 1 alin. (5) din Constituție în materia incriminării, Decizia nr. 82 din 23 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 13 mai 2016, paragrafele 15—17, și Decizia nr. 321 din 17 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 18 iulie 2016, paragraful 17].

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 520

din 6 iulie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și ale art. 304 alin. (1) și alin. (2) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și ale art. 304 alin. (1) și alin. (2) teza a doua din Codul penal, excepție ridicată de Costel Calistru în Dosarul nr. 128/39/2016/a9 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.335D/2016.

2. La apelul nominal răspunde, pentru partea Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc, consilier juridic Daniela Hudelcu, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc autorul excepției și celelalte părți față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care depune note scrise și solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că textele de lege criticate sunt clare, predictibile și previzibile.

4. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Arată că sintagma „*informații ce nu sunt destinate publicității*”, din cuprinsul normelor criticate, a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, aplicabile în prezenta cauză fiind considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 50 din 2 februarie 2017, paragrafele 33—38.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 13 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 128/39/2016/a9, **Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și ale art. 304 alin. (1) și alin. (2) teza a doua din Codul penal**. Excepția a fost ridicată de Costel Calistru într-o cauză penală în care inculpatul, autor al excepției de neconstituționalitate, a fost trimis în judecată, printre altele, pentru complicitate la folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații în scopul obținerii, pentru altul, de foloase necuvenite, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000. La termenul de judecată din data de 13 octombrie 2016, inculpatul, autor al excepției, a solicitat

schimbarea încadrării juridice a faptelor din infracțiunea prevăzută de art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000 în infracțiunea prevăzută de art. 304 din Codul penal.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât sintagma „*informații ce nu sunt destinate publicității*” nu este suficient de previzibilă, destinatarul normei penale nefiind în măsură să determine care sunt informațiile a căror divulgare constituie infracțiune. Precizează că informațiile ce nu sunt destinate publicității constituie o cerință esențială a textului incriminator, care condiționează existența laturii obiective a infracțiunii. Susține că, întrucât textele de lege criticate nu clarifică în niciun fel sintagma „*informații ce nu sunt destinate publicității*”, rămâne în sarcina judecătorului să realizeze acest lucru, pe cale jurisprudențială, în afara legii, cu încălcarea principiului separației puterilor în stat. Totodată, în condițiile în care dispozițiile unei legi sunt imprevizibile, lipsite de claritate și de previzibilitate, dreptul la apărare rămâne un drept formal, lipsit de orice conținut. Invocă jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la condițiile de calitate a legii.

7. **Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În motivare, instanța are în vedere faptul că legea nu poate reglementa toate situațiile în care anumite informații nu pot fi destinate publicității, însă trebuie avut în vedere că aceste dispoziții se coroborează cu cele din legile speciale, care pot reglementa astfel de situații. Apreciază că legea a fost redactată într-un mod suficient de clar și de precis, astfel încât orice persoană să îi poată anticipa efectele și să își regleze conduita în mod corespunzător. În ceea ce privește accesibilitatea, consideră că autorul excepției nu poate invoca faptul că nu a avut acces la textele de lege invocate, condiția fiind realizată prin publicarea acestora în Monitorul Oficial.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Reține că previzibilitatea și predictibilitatea unei norme presupun că destinatarul acesteia are reprezentarea aspectelor în funcție de care este obligat să își modeleze conduita. Observă că sintagma „*informații ce nu sunt destinate publicității*” nu este de natură a afecta previzibilitatea normei penale. Apreciază că dispozițiile legale criticate sunt formulate clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce și reglementează cu claritate conduita de urmat pentru destinatarul normei penale.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale. În ceea ce privește dispozițiile art. 21 alin. (3) și art. 24 din Constituție, consideră că acestea nu au incidență în cauză, prevederile criticate fiind norme de drept material, iar nu de drept procedural.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și ale art. 304 alin. (1) și alin. (2) teza a doua din Codul penal. Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, și ale art. 304 alin. (1) și alin. (2) din Codul penal, cu următorul conținut:

— Art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000: *„Sunt pedepsite cu închisoarea de la 1 la 5 ani următoarele fapte, dacă sunt săvârșite în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite: [...]*

b) folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații.”;

— Art. 304 alin. (1) și alin. (2) din Codul penal: *„(1) Divulgarea, fără drept, a unor informații secrete de serviciu sau care nu sunt destinate publicității, de către cel care le cunoaște datorită atribuțiilor de serviciu, dacă prin aceasta sunt afectate interesele sau activitatea unei persoane, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.*

(2) Divulgarea, fără drept, a unor informații secrete de serviciu sau care nu sunt destinate publicității, de către cel care ia cunoștință de acestea, se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă.”

14. Autorul susține că normele criticate sunt contrare atât dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3), (4) și (5) referitoare la valorile supreme într-un stat de drept, principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale și principiul legalității, art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) privind dreptul părților la un proces echitabil și art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare, cât și prevederilor art. 7 paragraful 1 referitor la principiul legalității incriminării, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în varianta normativă prevăzută de alin. (1) al art. 304 din Codul penal, care incriminează divulgarea, fără drept, a unor informații care nu sunt destinate publicității *„de către cel care le cunoaște datorită atribuțiilor de serviciu”*, subiectul activ nemijlocit al infracțiunii este calificat, autor fiind numai un funcționar, respectiv o persoană care desfășoară o activitate profesională care îi permite să intre în posesia unor informații secrete de serviciu sau care nu sunt destinate publicității. Așadar, autorul infracțiunii trebuie să cunoască informațiile datorită atribuțiilor de serviciu. Or, Curtea constată că, în prezenta speță, autorul excepției de neconstituționalitate a fost trimis în judecată, printre altele, pentru complicitate la folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații în scopul obținerii, pentru altul, de foloase necuvenite, prevăzută de art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000, constând în aceea că, în calitate de intermediar, l-a avertizat telefonic pe inculpatul Costică Țincu, administrator al unei societăți comerciale cu același domeniu de activitate — exploatare aparate jocuri de noroc — cu privire la controlul ce urma să aibă loc într-o anumită dată, din partea funcționarilor Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc — Serviciul Teritorial Nord Est Suceava, la unul dintre punctele sale de lucru,

informații pe care le-a aflat de la inculpatul Ioan Teodorescu, inspector în cadrul Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc, cu scopul de a-și acoperi din timp eventuale nereguli. Așadar, autorul excepției, subiect activ nemijlocit al infracțiunii, este o persoană care are cunoștință de unele informații secrete de serviciu sau care nu sunt destinate publicității dintr-o altă sursă, iar nu în virtutea unor atribuții de serviciu, fiindu-i astfel opozabilă varianta normativă a alin. (2) al art. 304 din Codul penal.

16. În aceste condiții, Curtea constată că dispozițiile art. 304 alin. (1) din Codul penal, raportat la obiectul cauzei în cadrul căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, nu au legătură cu soluționarea acesteia, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, *„legătura cu soluționarea cauzei”*, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun aceste dispoziții legale, în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului (a se vedea Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014). Prin urmare, condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificat în primul rând interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat. Așadar, având în vedere condiția reglementată de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea va respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 alin. (1) din Codul penal ca inadmisibilă.

17. Cât privește dispozițiile art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, Curtea observă că acestea au mai fost supuse controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare, fiind pronunțată Decizia nr. 50 din 2 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 28 aprilie 2017, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile examinate sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Astfel, în paragrafele 33—38 ale deciziei precitate, Curtea a reținut cu privire la critica referitoare la neclaritatea sintagmei *„informații ce nu sunt destinate publicității”*, cuprinsă în art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000, că aceasta are în vedere toate acele informații nepublice care pot fi de două categorii, și anume informații clasificate care intră sub incidența Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 12 aprilie 2002, și informații confidențiale pentru care există obligativitatea păstrării acestui caracter.

18. Astfel, Curtea a reținut că, potrivit art. 15 lit. c) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, legiuitorul a stabilit două clase de secretizare, respectiv secrete de stat și secrete de serviciu, acestea din urmă vizând informațiile a căror divulgare este de natură să determine prejudicii unei persoane juridice de drept public sau privat. În acord cu art. 7 din Legea nr. 182/2002, accesul la informații clasificate ce constituie secret de stat, respectiv secret de serviciu, potrivit art. 15 lit. d) și lit. e), este garantat, sub condiția validării alegerii sau numirii și a depunerii jurământului, inclusiv pentru judecători, procurori, magistrați-asistenți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție, care, în concordanță cu atribuțiile specifice, sunt îndreptățiți să aibă acces la informațiile clasificate fără îndeplinirea procedurilor prevăzute la alin. (1)—(3), respectiv la art. 28, în baza unor proceduri interne ale instituțiilor din care aceștia fac parte. În ceea ce privește informațiile secrete de serviciu, Curtea a constatat că legiuitorul a atribuit conducătorului persoanei juridice competența de a le stabili, pe baza normelor prevăzute prin hotărâre a Guvernului, sens în care neglijența în păstrarea lor atrage, potrivit legii penale, răspunderea persoanelor vinovate. Totodată,

conducătorii autorităților și instituțiilor publice sunt obligați să stabilească și regulile de protecție a acestora, să coordoneze activitatea și să controleze măsurile privitoare la păstrarea secretului de serviciu, potrivit competențelor, în conformitate cu normele stabilite prin hotărâre a Guvernului (a se vedea Hotărârea Guvernului nr. 585/2002 pentru aprobarea Standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 5 iulie 2002, Hotărârea Guvernului nr. 781/2002 privind protecția informațiilor secrete de serviciu, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 5 august 2002, și Hotărârea Guvernului nr. 1.349/2002 privind colectarea, transportul, distribuția și protecția, pe teritoriul României, a corespondenței clasificate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 909 din 13 decembrie 2002). Mai mult, potrivit art. 5 lit. c) din Legea nr. 182/2002, măsurile ce decurg din aplicarea legii sunt destinate să garanteze că informațiile clasificate sunt distribuite exclusiv persoanelor îndreptățite, potrivit legii, să le cunoască. În acest sens, potrivit art. 26 și art. 33 din Hotărârea Guvernului nr. 585/2002, transmiterea informațiilor clasificate către alți utilizatori se va efectua numai dacă aceștia dețin certificate de securitate sau autorizații de acces corespunzător nivelului de secretizare, iar accesul la informații clasificate este permis cu respectarea principiului necesității de a cunoaște numai persoanelor care dețin certificat de securitate sau autorizație de acces, valabile pentru nivelul de secretizare a informațiilor necesare îndeplinirii atribuțiilor de serviciu. Standardele naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 585/2002, se aplică în mod corespunzător și informațiilor secrete de serviciu în ceea ce privește clasificarea, de clasificarea și măsurile minime de protecție (a se vedea art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 781/2002).

19. Cu privire la informațiile confidentiale, Curtea a constatat, ținând seama de natura și diversitatea informațiilor confidentiale ce pot fi deținute de subiectul activ al infracțiunii prevăzute de art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000, că legiuitorul nu avea cum să prevadă în textul criticat toată paleta de informații, motiv pentru care identificarea ori individualizarea lor se va face în funcție de domeniul specific prevăzut în legile speciale, regulamente ori convenții sau angajamente ale subiectului activ. Prin urmare, în sfera informațiilor confidentiale intră acele informații care, fără a avea caracter clasificat, sunt supuse unui regim restrictiv de circulație, unor limitări și îngerări legale, impuse de interese sociale superioare. Aceasta nu înseamnă că orice diseminare de informații confidentiale intră în sfera de aplicare a textului legal criticat, întrucât cerința esențială instituită de legiuitor pentru

existența infracțiunii nu este aceea a nerespectării unei clauze de confidențialitate ori a unor norme legale, regulamentare, statutare etc., ci aceea ca permiterea accesului unor persoane neautorizate la informațiile nedestinate publicității ori folosirea, în orice mod, direct sau indirect de astfel de informații obținute în virtutea funcției, atribuțiilor sau însărcinărilor încredințate să fie realizată în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite.

20. Cât privește critica referitoare la afectarea dreptului la un proces echitabil, Curtea a constatat că dispozițiile art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000 sunt norme penale care nu produc consecințe în echitatea procedurii.

21. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei precitate sunt aplicabile și în prezenta cauză.

22. De asemenea, observând considerentele Deciziei nr. 50 din 2 februarie 2017, Curtea constată că acestea sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în cauza de față, cât privește criticile autorului excepției referitoare la lipsa de claritate a sintagmei „*informații care nu sunt destinate publicității*” din cuprinsul art. 304 alin. (2) din Codul penal.

23. Totodată, Curtea reține că principiul separației și echilibrului puterilor în stat, invocat de către autor, presupune existența unui control reciproc între puterile statului, sub aspectul exercitării în conformitate cu legea a atribuțiilor lor specifice, acesta fiind un mecanism specific statului de drept și democratic, pentru evitarea abuzurilor din partea uneia sau alteia dintre puterile statului (a se vedea Decizia nr. 1.109 din 8 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 773 din 2 noiembrie 2011). Or, interpretarea și aplicarea textelor de lege invocate ca temei de drept, realizată de instanța de judecată investită cu soluționarea unei cauze penale, corespunde atribuțiilor constituționale ale acesteia. Potrivit art. 124 alin. (3) din Constituție, în activitatea de înfăptuire a justiției, judecătorii se supun numai legii, a cărei interpretare se realizează în mod necesar în procesul soluționării cauzelor, întrucât interpretarea este o fază indispensabilă aplicării legii. În aceste condiții, Curtea reține că prin interpretarea și aplicarea de către instanță a textelor de lege criticate nu se realizează un transfer de competență din sfera puterii legislative în sfera puterii judecătorești. De asemenea, Curtea constată că prevederile constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare nu sunt aplicabile în cauza de față, toate acestea fiind, în esență, drepturi procedurale, în vreme ce obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate îl constituie dispoziții de drept penal substanțial.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Costel Calistru în Dosarul nr. 128/39/2016/a9 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 12 lit. b) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și ale art. 304 alin. (2) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 iulie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea doamnei Sevil Shhaideh
în funcția de consilier de stat în cadrul aparatului de lucru
al Guvernului**

Având în vedere propunerea viceprim-ministrului,
în temeiul art. 3 alin. (5), art. 15 lit. c) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001
privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu
modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii,
doamna Sevil Shhaideh se numește în funcția de consilier de stat în cadrul
aparatului de lucru al Guvernului.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Roxana-Cezarina Bănică

București, 18 octombrie 2017.
Nr. 654.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

